

„Românul își iubește sunt în stare a-l goni.”

- Vasile Alecsandri

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Serie Nouă
Anul IX
Numărul 495

23 - 29 decembrie 2020

Informație, opinie și atitudine publicistică

O prea catifelata mânășă academică...

Cezar Adonis
Mihalache

Salutară intervenția președintelui Academiei Române... Dar, totuși, parcă prea moale, prea academică, prea catifelată pentru situația în fapt. Pentru că, în momentul în care suntem izbiți cu șenilele unor acuzații nedrepte, nu este deloc nimerită pășirea în tranșee cu buchețele de flori. Se impunea dară o reacție cât se poate de fermă. Mai ales că un român, al cătelea oare?, a fost lăsat de-a dreptul singur

„naturală”, în ritmul trecerii vremurilor, și alta este aceea în care limbile să fie „înnoite” forțat! Aidoma oamenilor care, da!, nu se schimbă de la sine, nu când vorbim despre impunerile politicilor din pleiada butaforică a „politically correctness” -ului, ci sunt schimbați.

Or, un singur lucru trebuia subliniat, și nu ca argument justificativ, ci strict ca poziție, și trimis forurilor acuzatoare. Faptul că „negru” din limba română semnifică o culoare și nu are conotații rasiale. Punct. Orice altă virgulă nu își mai

tate chiar ca necesare schimbări, în numele evitării unor neclarități.

Pentru că nu limba română generează confuzii! Ci intersectarea cu alte limbi poate da naștere unor asemenea „ciocniri”. Iar părțile „contondente” nu trebuie evitate punând a priori pe eșafodul sacrificării chiar cuvintelor limbii tale. Pentru că trebuie să ne apărăm limba, nu frivolitățile lingvistice ale celorlalți.

Oricum, chiar dacă a părut a avea o ușoară anatemă mioritică, intervenția președintelui Academiei a fost cât se

Revista „Familia”, persecutată...

Ionuț
Țene

Se pare că succesul administrativ reputat de fostul primar de Oradea, Ilie Bolojan, l-a amețit tare ca pe Lenin în 1917. Devenind un primar de succes și de la alegerile locale noul președinte al Consiliului Județean Bihor, politicianul liberal se vede o mare autoritate asupra culturii bihorene. E o meteahnă mai veche a politicienilor post-decembriști de a considera cultura Cenușereasa administrației locale. Acești primari sau președinți de consilii județene văd în față lor doar parcări, parkinguri, panseluțe sau șosele de centură. Pentru ei cultura nu există sau este ceva demn de ignorat sau dispreț. Aici o vină majoră o poartă și presa care se excită la un traseu de biciclete colorat, dar ignoră total o revistă de cultură locală sau un eveniment literar.

Ilie Bolojan nu este la prima gafă de procuror a culturii din Oradea. Să nu uităm cum acum doi ani a scos statuia lui Mihai Viteazul din centrul orașului, iar imaginea cu marele voievod din bronz răsturnat pe o mașină de tractări auto a făcut înconjurul internetului în anul Centenarului. Statuia unificatorului a fost plătită de ofițerii armatei române care s-au simțit lezați de acțiunea edilului. Zilele acestea, lovitura dată revistei „Familia” este letală pentru cultura română. Această revistă nu este oarecare, ci cea în care a debutat Mihai Eminescu, pe 25 februarie 1866, cu poezia „De-aș avea”. A fost prima poezie semnată de Eminescu și a fost primită cu entuziasm de către directorul revistei, Iosif Vulcan, care i-a și schimbat numele din Eminovici în Eminescu. Mai mult, la această revistă a debutat și George Coșbuc, în 1884, sub pseudonimul „Boșcu”, cu poezia „Aș vrea să fiu...”, o traducere a unui poem al poetului maghiar Petőfi Sándor. În România cine dă afară oameni din serviciu este apreciat, iar cine persecută cultura este făcut genial?

Revista „Familia” a contribuit și la impunerea unor scriitori ca Octavian Goga și Emil Isac. De unde s-a găsit Ilie Bolojan să facă reduceri la buget? Ca un bun administrator neaș ardelean, ce pare de sorginte „tractoristică”, tocmai de la cultură. Lumea culturală orădeană și națională a fost bulversată de vestea anulării statutului juridic al Revistei „Familia” și a trecerii ei în subordinea Bibliotecii Județene „Gheorghe Șincai” din Oradea. După succesele reputate de Ilie

Bolojan pe tărâmul realizărilor obținute în Oradea, nimeni nu se aștepta să intre atât de dur în cultura orădeană. Prin această decizie, președintele CJ Bihor și-a atras o parte din critica intelectualității locale și naționale. În plus, Traian Ștef, redactorul șef al revistei Familia și-a înaintat demisia. Acesta spune că este nemulțumit de faptul că revista devine publicație a Bibliotecii Județene. Poetul este de părere că „Familia” merita un loc în inima orașului, chiar la Muzeul Iosif Vulcan, cel datorită căruia publicația există.

Și poetul Ioan Moldovan, directorul „Familia” și-a exprimat dezacordul cu decizia edilului bihorean: „Tristetea de a vedea Familia trasă pe o linie de compartiment al Bibliotecii Județene prin votarea (de mâine, 15 decembrie 2020 – nr. – astăzi) unei „fuziuni prin absorbție” nu poate fi descrisă. Mulțumim tuturor celor care știu că avem dreptate să fim triști. FAMILIA nu va dispărea, dar este o mare mâhnire că nu i se îngăduie individualitatea instituțională. Speranța moare ultima”. Petiția online inițiată de scriitorul Péter DEMÉNY prin care se cere Consiliului Județean Bihor să revină asupra deciziei de a amputa revistele de cultură „Varad” și „Familia” a fost semnată de peste 1200 de oameni. Trimiterea revistei „Familia” la periferia istoriei de către administrația din Bihor arată involuția unei mentalități administrative din România, care văd în cultură doar o marotă inutilă. Situația de la „Familia”, revista în care a debutat Poetul Național arată de fapt disprețul politicianilor și autorităților locale față de actul cultural, față de identitatea națională și europeană a românilor. Administrații nici acum nu au înțeles, parcă sunt edili cu mentalitate de tractoriști, că parkingurile și pistele de bicicletă trec și se degradează în timp, dar istoria literară rămâne ca o coloană verticală a demnității românești și universale. Un popor e apreciat prin cultura sa în Europa, iar valorile literare ale acestui spațiu de complementaritate sunt ambasadorii noștri în lume. Politică de mancurtizare a culturii, din păcate, continuă la Oradea. Azi victima perfectă este revista „Familia”, mâine ce urmează... „Tribuna”? Eminescu și Coșbuc nu mai contează la Oradea!

în fața unui adevărat linșaj media, impunându-se măcar un comunicat oficial al Academiei. Nu o postare de facebook. Și, mai ales, era necesară punctarea clară, din perspectiva formei lingvistice din limba română, nu căutarea unor analogii justificative.

Din nou însă, mânușile prea catifelte, prea de limbaj diplomatic scrobite în niște canoane potrivite doar acelor care nici măcar nu au ridicat din sprâncene, oficialii de la Externe, au ținut între degete o peniță mult prea timidă când, în fapt, se impunea una care să lovească, să izbească, să exprime dovezile, nu să le explice, să le justifice... Și, în nici un caz, nu trebuiau căutate scuze printre cuvintele din călimara de literat, oricum doar scrise, nici măcar împunse până la seva hârtiei, pe coala maltratată de alții cu acuze nefondate.

E drept, președintele Academiei a punctat un mare adevăr. Limbile, ca și oamenii, se schimbă. Dar una este schimbarea

avea rostul. Și nu trebuia lăsată nici o propoziție explicativ-formativă a faptului că negrul „nostru” nu are un sens principal legat de rasă, și, în consecință, de discriminare. Pentru că de aici vor începe să curgă referate, „studii”, eseuri. Și tocmai de asta nu avem nevoie. Pentru că limba română nu trebuie justificată nimănui și nici nu trebuie să-și justifice lexicul.

Să nu adoptăm deciziile de „ghiocel”!... Să fim mai fermi! Mai ales în aceste vremuri în care măștile atârnă oricum a botniță peste mult prea multe dintre libertățile noastre de exprimare. Și nu trebuie să lăsăm loc liber tocmai acelei posibilități ca limba română, nu se înnoiască ea în mod natural, ci să fie schimbată. Pentru că atunci va trebui să găsim identități lingvistice pentru a face deosebiri penibile, de forma noțiunilor de negru drept culoare și negru cu posibile conotații rasiale. Iar lingviștii trebuie să apere limba română, nu să lase porți de iminente, prezen-

poate de binevenită! Și putea reprezenta un punct de plecare, de izvorâre de poziții instituțional- oficiale din partea autorităților și guvernanților. Cele atât de lașe în a-și apăra cetățenii. Deși pare tot mai evident că nu despre lașitate a fost vorba... Și nici despre necunoașterea dată de vreo imprecizie lingvistică. Pentru că MAE ar fi trebuit să plece din start, nu de la abordarea lingvistică, mult prea stufoasă în detalii pentru nivelul de pricepere (mai mult de percepție!) al unora dintre oficialii noștri, ci de la poziția pe care a avut-o președintele Turciei. Acel punct penibil în care acesta a luat apărarea, dacă tot e să vorbim despre natura „clară” a termenilor, nu a unui cetățean turc, ci a unui soi de „maur”...

Somnul de moarte al unei rațiuni în metastază (2)

Gheorghe
Văduva

Acest din urmă scenariu al agresiunii atipice împotriva României nu s-a putut realiza, pe de o parte, datorită deciziei luate de generalul Iosif Rus, comandantul Aviației, de a nu ridica aviația în aer, și, pe de altă parte, datorită faptului că radiolocatoriștii și-au dat seama foarte rapid că majoritatea țintelor aeriene nu sunt reale, ci doar simulate, dar și prin grija celor câțiva piloți de pe avioanele și elicopterele care s-au ridicat totuși, punctual, în aer, de a nu lansa bombe și rachete împotriva propriilor mijloace de apărare antiaeriană, știind precis unde sunt ele dislocate.

În felul acesta, în pofida declarațiilor aberante ale celor care au preluat conducerea țării, armata a apărât țara cu prețul a 269 militari morți și a peste o mie de răniți. Să nu uităm că, în acele momente, grija comandanților de armate, de divizii și de regimente, era să pregătească rapid eșaloanele de luptă care trebuiau trimise la frontieră, pentru a acționa ca detașamente în față în fașile de apărare ale diviziilor, acoperind intrarea acestora organizată în dispozitive. Pentru că ne așteptam la o invazie. Pe malul stâng al Prutului erau deja dislocate câteva mari unități sovietice, care așteptau solicitarea de ajutor din partea românilor, mă rog, a noii conduceri de la București. Generalul Gușă a respins însă categoric orice fel de ajutor (probabil că de aceea a și fost înlăturat imediat din funcție și, câțiva ani mai târziu, trecut în neființă). Conducerea ministerului a fost, dintr-o dată, anihilată. Milea s-a sinucis, Gușă a murit în condiții suspecte, contactând un cancer galopant pe care nu-l avea. Grănicerii noștri s-au întâlnit cu omologii lor de peste Prut și cu reprezentanții marilor unități ale Armatei sovietice dislocate sau sosite în zonă, la mijlocul podurilor de pe Prut, exact pe lina de frontieră dintre URSS și România. Au refuzat politicos, dar categoric, orice fel de ajutor militar din partea Rusiei. Iar acest refuz a fost respectat. În acele zile, practic, toate diviziile și aproape toate unitățile armatei erau blocate de populație sau angajate în apărarea obiectivelor de importanță strategică de

pe întregul teritoriu național. Focul de descurajare pe care l-au executat unii militari a vizat avertizarea manifestanților de a nu pune în primejdie obiectivele încredințate armatei pentru apărare și, în ultimă instanță, de autosalvare în fața agresorilor și nebunilor care au crezut că pot intra în unitățile militare, pune mâna pe arme și declanșa un război civil. Și chiar dacă, în majoritatea lor, revoluționarii n-aveau nici pe departe o astfel de intenție, organizații loviturilor de prăbușire a României asta au vrut. Era doar o variantă, cea mai directă și cea mai facilă. Urmau și altele.

d) Au fost, desigur, și numeroase incidente. Deschiderea focului asupra camioanelor care transportau o subunitate de securitate spre aeroportul Otopeni și care, paradoxal, a vrut să intre în dispozitiv fără a anunța, fără a respecta itinerarul de deplasare prevăzut în planul de apărare a aeroportului, la care s-au adăugat lipsa de cooperare dintre comandamente, dintre dispozitivul de apărare a aeroportului și subunitatea care venea să intre în dispozitiv și multe alte nereguli din sistem. Această situație de confuzie și necooperare a dus la deschiderea focului de către militarii de pe esplanada aeroportului asupra militarilor din trupele de securitate, care venerau să-și facă datoria, dar care au fost luați drept teroriști. Și, tot acolo, cei din apărarea obiectivului au deschis focul asupra unei unități, chemată în sprijinul apărării aeroportului (care nu era atacat de nimeni, ci doar suporta simularea câtorva elicoptere de nicăieri care fâlfâiau din luminițe, fără a face nici un fel de zgomot). Cine a mai văzut, pe lumea asta, în epoca la care ne referim, elicoptere care să nu facă zgomot!? Ulterior, cei considerați vinovați, au fost condamnați la ani grei de închisoare.

Acestea sunt, din păcate, incidente care se petrec în orice armată din lume, atunci când se acționează în pripă și fără o coordonare corespunzătoare. În fața Ministerului Apărării Naționale, o echipă de la USLA, cu două ABBI-uri, a fost spulberată de mitraliera unui tanc, tot din lipsă de comunicare, de cooperare și de planificare. Unul dintre cei grav răniți a cerut, cu limbă de moarte, ajutor

(ajutați-mă, sunt de-al vostru, nu mă lăsați să mor!), dar n-a cutezat nimeni să iasă din tanc și să-i acorde prim ajutor. Unul dintre tanchiști îmi spunea, cu lacrimi în ochi, în dimineața acelei zile, că n-a putut să iasă din tanc și să-l ajute pe bietul camarad, considerat de către cei din dispozitivul de apărare, terorist. La fel s-a întâmplat și cu cercetașii de la Buzău, sosiți aici pentru a scotoci zona și împrejurările, așa cum fac cercetașii, dar care au fost primiți cu foc deschis atât de dispozitivul de apărare al ministerului, cât și de unii necunoscuți din blocurile de vizavi. Nu ne propunem să descriem aici toate incidentele, nici să dezgropăm morții, nici să căutăm vinovații.

La Timișoara, înainte de a reveni în Minister, generalul Gușă a introdus toate unitățile în cazărmi, prevenind o catastrofă. După ce Nicolae Ceaușescu și consoarta lui au fugit cu elicopterul de pe Clădirea Comitetului Central, manifestanții s-au urcat pe tancuri, au pus flori la armele soldaților și au strigat în cor „Armata e cu noi”. Armata nu putea fi – așa cum nu a fost niciodată – împotriva poporului ei. Dar unii tembeli mai trâmbițază și azi contrariul.

e) Cu toate aceste incidente și cu multe altele, militarii au luat în pază toate obiectivele, armata a stăpânit situația creată, iar conducerea militară provizorie, a transferat, chiar în clădirea ministerului, responsabilitatea conducerii politice a țării politicianilor emanați de revoluție, cum era, de altfel, firesc. Ce anume au făcut politicianii cu această conducere, se știe. La câțiva ani după această revoluție – pentru că revoluție a fost, de vreme ce a schimbat un regim politic cu alt regim politic –, s-a instalat, agresiv, un fel de capitalism vulgar, primitiv și sălbatic, la care nimeni, în România, nu mai visa demult, dar care a apărut dintr-o dată, ca o pacoste, luată drept binecuvântare cerească, în numele și în serviciul căruia s-a declanșat marea degradingoladă. De fapt, n-a urmat, ci a fost reluată, cu ura răzburării partidelor istorice, reînființate brusc, față de anii '50, ani care dispăruseră demult, dar nu și din memoria lor, și cu lăcomia puterii, cea care orbește și sugrumă. Nici ceilalți, neistoricii, emanați

de revoluție, n-au fost mai breji. Unii au început privatizările frauduloase, ceilalți le-au continuat și amplificat, dar nu în folosul țării, ci în cel al buzunarelor lor și ale acoliților lor. Așa au apărut bogății României, devalizând patrimoniul național și umplându-și buzunarele din visteria statului, din băncile românești sugrumate în primii cinci ani și acaparate de sucursale ale băncilor străine etc. etc.

Încet, încet, dar sigur, românescul a fost sufocat și anihilat de capitalul străin, care nu dorea altceva decât crotopirea resurselor țării, distrugerea rapidă a economiei românești și a instituțiilor statului, în numele statului de drept și transformarea României într-o țară fără economie, fără industrie, fără resurse, ci doar într-o piață de desfacere. Peste 1200 de întreprinderi au fost rase de pe suprafața pământului, majoritatea dintre ele fiind dotate cu tehnologie nouă, cumpărată din Vest, pe bani grei, și vândută, apoi, de către băștinașii fără Dumnezeu, de către alogenii și străinii fără scrupule, tot străinilor, ca fier vechi, pe bani din care s-au înfruptat atât alogenii cât și băștinașii ticăloșiei românești. Justiția n-a văzut nimic, n-a auzit nimic și n-a știut nimic până în ziua în care și-a dat seama că poate fi (și chiar este!) o putere deasupra oricărei puteri și poate, în cârdășie cu vârfurile politice conducătoare, cu corporațiile care au pătruns imediat pe teritoriul românesc distrugând sau acaparând absolut tot: serviciile publice și de rețea, în care consumatorii sunt captivi, sistemul bancar, pământul, economia, resursele pământului, conștiințele și cerul, să facă tot ce vrea, mai exact ce vor noii stăpâni. Ei, politicianii, străinii și o parte dintre justițiarii au devenit, peste noapte, deopotrivă, Dumnezeii, patronii și teroriștii românilor, golind țara de orice vlagă, cufundând-o în analfabetism și făcându-i pe cei care au mai rămas pe acasă să accepte jugul, frâul și umilința.

Parlamentul a făcut și a votat legi în favoarea lor și în detrimentul românilor, a acceptat tot felul de retrocedări reale sau imaginare, tot felul de mișmașuri cu fondul locativ, cu pământul, pădurile și resursele țării, fără să miște un deget. Cea mai mare

parte a pădurilor noastre seculare, protejate cândva de statul român, au fost rase de pe suprafața pământului românesc și transportate cu trailere în Austria, deși, înainte de 1989, România dispunea de o mulțime de combinate de prelucrare a lemnului, de celuloză și hârtie, dotate cu tehnologie de ultimă oră și având o cifră mare la exportul de lemn prelucrat, mai ales de mobilă sculptată.

Sistemul educațional a fost făcut praf, atât prin programe școlare idioate, prin manuale alternative haotice și prin eliminarea aproape totală a istoriei naționale din școli, prin degradarea limbii și umilirea ei în fața limbii engleze etc. etc., cât și prin elaborarea unor legi ale educației permissive pentru impostori și distrugători de cultură, prin liberalizarea disciplinei școlare și a respectului, prin eliminarea uniformelor, a regulilor de comportament civilizate și a tuturor normelor și realizărilor care au făcut, în trecut, de-a lungul anilor, ca învățământul românesc să fie unul dintre cele mai eficiente și mai performante din Europa.

Noilor stăpâni (vizibili sau din umbră) nu le-a convenit ca populația României să fie educată, impunând, în acest sens, fel de fel de normative și de birocratism inutile și stupide și cultivând cultul rugăciunii, al smereniei, al acceptării sorții și umilinței, în schimbul fericirii de pe lumea cealaltă. Desigur, românii sunt un popor credincios, dar de aici până la umilință endogenă, renunțare la onoare, la demnitate, la apărarea valorilor civilizației românești, ar trebui să fie o cale lungă sau, mai exact, o trecere imposibilă. Pentru că „nu e totuna leu să mori, sau câine-nlântuit”, cum spunea poetul.

Lipsită complet de locuri de muncă, forța înalt calificată și calificată a României a emigrat rapid peste hotare, în căutarea unui loc de slugă. Este vorba de peste cinci milioane de oameni! Și, probabil, de încă două-trei milioane, care vin și pleacă peste hotare, în funcție de interesul lor și al stăpânilor lor.

-continuare în pagina a 4 a-

Somnul de moarte al unei rațiuni în metastază (2)

- continuare din pagina a 3 a -

Într-o Europă occidentală îmbătrânită și cramponată în sentimentul de superioritate față de țările Europei Centrale și Răsăritene și față de restul lumii, emigranții români au acceptat orice muncă, de la practicarea medicinei, învățată în școlile din România, dar nu la ei acasă, ci în capitalele și orașele europene vestice, pe un salariu mult mai mic decât al locuitorilor băștinași, la munca în construcții, în agricultura altora, în timp ce pământul țării era dăruit la alții, în îngrijirea bătrânilor din Europa de Vest, în timp ce bătrânii României, cărora li se recalculează la infinit, de către fiecare guvern care acaparează puterea prin prostirea nației, o pensie mizerabilă ce nu le asigură nici măcar coșul zilnic și medicamentele supraviețuirii. Oricum, România se situează pe primele locuri din Europa la consumul de medicamente și de alimente nesănătoase, aduse de către procesorii din scursurile alimentare ale Occidentului, din Turcia, din Polonia, din Ungaria etc., numai din România, țara pâinii, nu.

Pierderile României, în trei decenii de capitalism agresiv și vulgar, le depășesc pe cele înregistrate în sute de ani sub dominația sau sub presiunea imperiilor.

Și prăbușirea se continuă, în timp ce guvernării vorbesc de creștere economică și susțin că România se află pe locul unu sau doi în Europa de azi, în ceea ce privește o astfel de creștere... Cum mama dracului să te situezi pe locul unu sau doi, când tu ți-ai distrus economia, patrimoniul, cultura, sistemul educațional, ți-ai înstrăinat forța de muncă înalt calificată și calificată, singurul potențial nedegradabil al națiunii, și școlești minți românești de înaltă calitate nu pentru țara ta, ci pentru Occident?!

Ce s-a întâmplat cu tine, Românie? De ce tineretul tău, în cea mai mare parte, vrea să te părăsească? De ce visează să ajungă la Londra, la Paris, la Amsterdam, la Roma, la Berlin, la Veneția sau la dracu-n praznic, numai în România nu? A devenit România, care te-a crescut și te-a educat, care se luptă eroic, de milenii, să existe, să reziste și să supraviețuiască în strânsura imperiilor și vecinilor acaparatori, o țară ciumată? Sau tu ți-ai pierdut busola și nu mai știi încotro s-o iei, crezând că unde-i bine, acolo și numai acolo, este și de tine? Ai uitat (sau poate n-ai știut niciodată, poate nici nu te interesează) că bunicii și străbunicii tăi au luptat și mulți dintre ei au plătit cu viața dreptul tău la țara în care te-ai născut, că țara ta este casa ta, că, aici, acasă, și numai aici ești în drept să ai o casă a ta, casa strămoșilor tăi? Te-am văzut la cursuri, la Universitate, îmi place inteligența

ta, dar lasă de dorit cultura ta, educația, sistemele de valori în care crezi, lipsa patriotismului tău și fuga spre acolo unde crezi tu că-i bine... Dacă tu crezi așa și toți ca tine cred așa, se duc de răpă valorile noastre, iar românii vor deveni, în una-două generații, un popor fără țară, o națiune fără patrie. Sau nici măcar atât.

Acesta-i idealul tău?

Armata țării, după ce a descurajat efectiv, prin forța și atitudinea sa, o intervenție militară în România, atunci, la finele anului 1989, și a apărut o revoluție care, în cele din urmă, a dus la sărăcirea țării și a românilor, la invazia corporațiilor și marketurilor străine și, în acest fel, la golirea de conținut a conceptului de suveranitate națională, a continuat să-și facă planuri de restructurare și modernizare.

Erau, de fapt, simple iluzii. Nimeni nu avea nevoie, în această țară, la acea dată, de așa ceva. Politicienii s-au făcut că nu văd și nu aud, câțiva dintre ei au apărut pe sticlă și au susținut, sus și tare, că, de vreme ce nu mai sunt războaie, armata și, mai ales, ofițerii ei trebuie plătiți la salariu mediu pe economie, ba chiar și la salariul minim, pentru că, oricum, nu produc nimic. Alții au dorit contopirea categoriilor de forțe și crearea unei structuri hibride, bună la nimic. Iar cei mai mulți au rămas buimaci. Politicienii, care au ajuns, așa cum au ajuns, la conducerea țării, susținuți sau presați de cu totul alte interese decât interesul vital al României, au hotărât urgent profesionalizarea acesteia (o profesionalizare fără profesioniști și resurse), trecând-o, de fapt, pe linie moartă, mai ales după ce armata a determinat și asigurat, prin comportamentul ei, dar și datorită interesului marilor puteri și al altora de a pune mâna, foarte rapid, nu doar pe finanțele și avuția țării și al întregii zone balcanice și răsăritene, ci și pe resursele noastre, intrarea în NATO. Dar nu atunci când, datorită valorii ei, ar fi trebuit ca țara să fie primită în Alianță și în Uniunea Europeană, ci, la urmă, dar și atunci datorită interesului altora de a spulbera Iugoslavia și de a reface ordinea dinaintea Primului Război Mondial, ordine pe care unii dintre cei care diriguiesc lumea, după cum vor ei, o considerau și o consideră și azi ca model de echilibru strategic și de organizare europeană multietnică și multiculturală...

Nemții abia așteptau să dărâme zidul, să se reunească și să impună federalizarea Europei, americanii erau interesați de resursele din Kosovo și de un scut anti-Est, pe axul Marea Neagră – Marea Baltică, francezii de francofonie și de remodelarea și dezvoltarea puterii lor strategice, alcătuiind, împreună cu rivalii lor de totdeauna, nucleul dur al Uniunii Europene, ceilalți, toți și fiecare în parte, de noua lor

condiție în sistemul global etc. etc.

În doar câțiva ani, economia României a fost complet anihilată, industria de apărare ucisă prin nefinanțarea armatei și, deci, prin lipsa de comenzi, ca și prin distrugerea industriei țării, a centrelor de cercetare, a producției interne. Or, se știe, nu poți avea o industrie de apărare competitivă, dacă nu ai o industrie națională puternică și o cercetare științifică pe măsură. Iar toate acestea s-au făcut nu doar de către străini, ci mai ales de in-cultura politică, de prosia și trădarea celor care au fost, în acești ani, la butoanele strategice ale conducerii României.

În aceste condiții, reforma armatei, concepută ca modalitate de a moderniza, a devenit calea cea mai sigură de a distruge. Nu a existat nici un fel de reformă, ci doar o restructurare distructivă și chiar criminală. Potrivit concepției acestei reforme, efectivele au fost reduse drastic de la peste 300.000 de militari la 70.000, marea majoritate a cadrelor militare, de ordinul zecilor de mii, a suportat un proces de disponibilizare extrem de virulent, mai drastic chiar decât cel de la finele celui de Al Doilea Război Mondial. Desigur, unii s-au bucurat de acele salarii compensatorii, crezând că își pot crea un suport economic, cu cei 150-200 de milioane de lei, pentru a-și lua viața de la început, într-o economie de piață extrem de agresivă, de dură și de ticăloasă.

Cazărmile părăsite au fost date primăriilor sau cui s-a nimerit (cele mai multe sunt, azi, într-o stare jalnică, așa cum este și sistemul de irigații, cum sunt și urmele în ruină ale întreprinderilor industriale ale României, cum este și viața românilor care au mai rămas prin țară să deservească marketurile și corporațiile străine, care au pus stăpânire pe tot: resurse, pământ, oameni, apă și aer), doctrina militară națională a fost făcută varză, iar noua doctrină – cea de alianță – a transformat pur și simplu falnica armată română într-o structură de nișă, un fel de șoricel mecanic, cu misiunea de a acționa în unele dintre teatrele de operații ale lumii, cu o instrucție centrată pe gestionarea crizelor și conflictelor și nu pe apărarea țării spre toate orizonturile. Educația patriotică și militară a tineretului realizată cândva într-o armată națională temeinică, s-a prăbușit și ea, lăsând loc educației de clan, individualismului deșăntat, liberalismului cretin și vulgar și altor racile ale așa-zisei societăți deschise.

Și, bineînțeles, nimănui nu-i pasă. Nimeni nu se gândește la rolul pe care îl avea și trebuia să-l aibă o armată într-o țară aflată cândva între trei mari imperii și supusă pe vecie presiunilor create de aceste imperii. Vecinii României – toți fiind, de

fapt, populații migratoare războinice sedentarizate – nu sunt prietenii României, ci doar vecinii ei, care abia așteaptă un nou dictat de tipul celui de la Viena din 1940. Tot de la Viena. Chiar dacă, în noile condiții ale federalizării Europei, pare puțin probabilă o astfel de eventualitate. Puțin probabilă, dar nu imposibilă.

Fără o putere economică remarcabilă, fără un potențial uman de cea mai înaltă calitate, fără o educație corespunzătoare, fără o cultură temeinică, fără unitate națională și fără o putere militară capabilă să apere țara spre toate orizonturile, cu sau fără sprijinul aliaților, este puțin probabil ca țara să poată supraviețui. Faptul că face parte din Uniunea Europeană nu-i asigură nici suveranitatea, nici integritatea teritorială, nici independența, ci dimpotrivă. Europa nu cultivă spiritul patriei, naționalismul luminat, legea pământului, ci regionalizarea și federalizarea, re-subjugarea națiunilor unor centre de putere europeană, care sunt tot acolo unde au mai fost.

Conducerile românești de după 1990 n-au făcut altceva decât să oblige populația să plece din țară în căutarea unui loc de muncă, adică de slugă, să cedeze finanțele și economia țării băncilor străine, corporațiilor sau intereselor de tot felul, numai românești nu, să dezbină populația care a mai rămas, să creeze o teribilă forță antiromânească chiar din românii plecați peste hotare și, în final, să aducă țara pe marginea prăpastiei.

Mai mult, câțiva dintre moldovenii vor Moldova lui Ștefan cel Mare, separată de România, câțiva dintre ardelenii vor un Ardeal independent, separat de Miticii de la București, pentru că, chipurile, Ardealul ar fi mai civilizată și mai cu moț decât restul României, tocmai pentru că a făcut parte din Imperiul Austro-Ungar, așa cum, de altfel, cred și unii dintre ceilalți români, care nu sunt ardeleni.

Președintele actual al României – antiromânul perfect, un lup îmbrăcat în piele de lup și nu de oaie – nu face altceva decât să provoace, să susțină și să întrețină această dezbinare. Totuși, românii (a se citi mașina de voturi), cei de peste tot, îl votează în continuare, liberalii îi atacă, în modul cel mai vulgar și cel mai agresiv posibil, cu ură și dispreț, pe pesediști, pesediștii se atacă între ei, useriștii aduc aminte tineretului violent din Germania, dar și din România, care a precedat cel de-Al Doilea Război Mondial, rupți complet de realitățile țării. Ei cred că pot salva România, distrugând-o.

Proiectele de țară clamate, când de unii, când de alții, sunt niște nimicuri în comparație cu valorile distruse, cu tragedia populației alungate (România este pe locul doi în

lume, după Siria – care se află în război de mai bine de cinci ani –, în ceea ce privește fenomenul emigrației), cu devastarea economiei, culturii, educației și modului nostru de viață.

Nimeni nu face mai nimic pentru a opri tăierea pădurilor țării, chiar dacă o mână de lucrători din silvicultură și-au pierdut viața încercând să oprească criminalii pădurilor României, pentru repunerea agriculturii românești în drepturile ei, pentru refacerea potențialului economic, cultural și intelectual al țării, pentru controlul resurselor strategice. O țară contează pentru sine, în sine și în lume, nu după caii verzi pe care-i visează politicienii români, hibridi sau alogeni, ci după puterea ei reală (economică, politică, intelectuală și, bineînțeles, militară), după cultura, onoarea și demnitatea ei națională, după capacitatea ei de a crea și cultiva relații trainice cu vecinii și cu toate țările lumii, benefice pentru ea și pentru partenerii săi.

Dacă ai putere, contezi, dacă n-ai, nu. Nimic și nimeni nu poate exista și rezista sub semnul duratei, dacă nu au putere și resurse. România nu mai are nici resurse (le-a cedat la alții), nici putere și cu atât mai puțin, putere militară. Armata nu mai are resurse de mobilizare, nu are efective, nu are rezerve mobilizabile, nu are armament destul, nici tehnică de luptă performantă, nu are nimic, în afară de pieptul de aramă al românului milenar. Tehnica de luptă este cumpărată cu bani grei din vechiturile altora, iar politicienii cred că nu avem nevoie de o putere armată, de vreme ce suntem în NATO, nici de putere economică, de vreme ce avem corporații străine, nici de resurse, de vreme ce nu avem cu ce le prelucra și folosi, nici de inteligență, de vreme ce inteligențele țării iau drumul marilor capitale care le plătesc mai bine, nici de istorie, întrucât istoria nu produce bani pentru buzunarele lor, ci doar nostalgii (patriotarde, le zic unii dintre ei), de vreme ce lumea se îndreaptă spre hiperism, globalizare și cognocivilizație, ci doar de nimic, pentru că nimic, în concepția lor, înseamnă infinit blajin și lipsă de griji.

Incultura lor politică și strategică este strigătoare la cer. Nu le pasă de nimic, în afară de o gâlceavă veșnică pentru a cuceri și menține, cu orice preț, puterea. Fără să-și dea seama că, de fapt, putere înseamnă asumare de responsabilități uriașe. Aici, neglijența, abuzul, lăcomia, aroganța și, mai ales, lipsa de creier, înseamnă nu doar dezastrul tău, ci și dezastrul țării tale.

Proiectele de țară clamate, când de unii, când de alții, sunt niște nimicuri în comparație cu valorile distruse, cu tragedia populației alungate (România este pe locul doi în

Ghimpele Națiunii

Ferpar libertății de exprimare...

Cezar Adonis
Mihalache

Sună ca un meșteșugit ferpar al libertății de exprimare... „A scris și a comentat”... Anii 50’, anii 60’, anii 80’ – sau nu?!- și acum... Și nici măcar ca libertăți de acțiune... Ci ultimele expresii de zvârcolire în exprimări... Ale gazetarului... Sau ale opiniei publice?... Căci, de îl amendau că a scris articolul fără să poarte masca-botniță, măcar aveau o scuză legată de nealinieră pandemică la subiectele tabu ale (deja și aproape „deja vu”) vremurilor... Că de aia nu sunt bine văzuți de către mass-media anumiți prelați (ne)slujbași, că tot scriu despre ei niște unii fără să-și tragă masca pe ochi... Ar fi fost tot o motivație cusută, dar nu era atât de vizibilă căderea în păcatul intenției de cenzură. Căci, între discriminarea reproșată unor gazetari și cenzură (chiar mai grav, autocenzura), e de preferat amenda pentru discriminare...

Astăzi, prea bătrânul gazetar (pentru acceptările unei lumi strangulate între itele, nici măcar de cârpe-

tanga, ci de botnițe, multicolore, dar tot lese), reprezintă un disconfort de bărnă-pai în ochiul cenzor al guvernanților și al nenumăraților băgători în seamă ce-și varsă reclamațiile pe la feluritele consilii... Acum însă, într-o crimă-de-scrire, un „lez majesté” pe care și l-ar dori tot

motiv de discriminare... Pentru o parabolă, un pamphlet, chiar un soi de miștocăreală, azvârlită obraznic către „urbi et orbi”... O scriere în care a azvârlit cu niște sutane preoțești, nu cu prea sfinții noștri părinți ai osaturii credinței noastre, de pereții unei imposturi pe care nu o

Și atunci se merge pe reclamarea unui titlu. A titlului și a comentariilor... Iar CNCD putea sancționa eventual „comentariile”, la și altele, dacă erau exprimate într-un spațiu media public audiovizual... Dar nu o scriere de gazetar...

Și în ce format de citire „Satană în sutană”

mai mulți, a punctat hâtru golurile de impozitație ale cap-stătătorului, nu bisericii noastre, ci arhierilor „lor” (nu întotdeauna și nu neapărat și ai noștri).

Iar pentru un articol „vitriolant”, în fapt vitriolant doar prin cazuistica de presă în timp a gazetarului, altminteri un articol destul de subțire pentru o linguriță cu vârf de satiră, a fost amendat de către CNCD pe

putem nega ca fiindând, și finanțând!, printre și între multe dintre zidurile cu rosturi aparente de „zidiri”...

Sec, gazetarul a fost amendat pentru „Satana în sutană” (!)... Pentru o scriere utopic-metaforică... A priori cu încărcătura de factură agravantă. Sancționat pentru „Satana” și felurite comentarii... Dar ce treabă are CNCD ul cu un articol-opinie? Nici una!

reprezintă o faptă de discriminare? Cum te raportezi cu un asemenea verdict? Cum stabilești o măsură dar și „ocaua” de discriminare dintr-o zonă a parabolei? Cum dai încărcătură laică/religioasă faptei-noțiunii pe care o „analizezi” ca discriminare?... Sau rostul amenzii în formula însoțitoare? Una justificativă dar și cauzatoare în același timp. Faptul că „CTP a scris

și a comentat despre BOR” folosind expresia Satană în sutană.

Scoatem din context BOR, apărat, culmea, de către personaje care au săpat abitur după motive de discriminare pentru existența acestora pe lângă celelalte culte. Cum rămâne însă cu amenda dată pentru un drept constituțional, acela de a scrie și a comenta? Nici măcar o măsură a gravității faptei gazetarului, ca repercusiune asupra societății, ci strict punerea la zid pentru o activitate care, da, chiar și cu masca pe față rămâne la fel de potențial acidă. Pentru că, și dacă ochii nu văd, mâna poate scrijeli! Or, (re)„secularizarea” bisericii nu se produce din cauza scrierilor unor gazetari. Ci a unor altfel de scrieri. Oficiale sau canonice. Iar pentru aceasta nu pot fi făcuți vinovați gazetari. Care doar observă, consemnează (mai răutăcios, mai catifelat, mai inspirat sau prea laconic, poate)... Dar nu de acolo vine erodarea instituției. În fond, gazetarii doar scriu.

Pensiile speciale nu vor fi desființate niciodată de regimul celor cu epoleți?

Ionuț
Țene

Așa cum am mai spus și scris, pensiile speciale nu vor fi desființate niciodată în România. De ce? Simplu: România este prizonieră regimului militarizat al pensiilor speciale. Zilele trecute Înalta Curte de Casație și Justiție (ICCJ) a luat decizia în legătură cu Legea privind noul sistem de impozitare a pensiilor de serviciu, care prevede impozitarea cu 85 la sută a pensiilor care depășesc suma de peste 7.000 lei.

ICCJ a decis: impozitarea pensiilor speciale este neconstituțională. Pe 17 iunie, Camera Deputaților a votat modificarea și completarea Legii 227/2015 privind Codul fiscal, care are ca obiect de reglementare instituirea unei taxe pe veniturile și indemnizațiile pentru limită de vârstă. Conform amendamentului propus pensiile cu valoare de până la 2.000 de lei inclusiv nu se impozitează, cele cuprinse între 2.000 și 7.000 se impozitează cu zece la sută, iar pensiile cu o valoare de peste 7.001 lei se impozitează cu 85% pentru ceea ce depășește această sumă. Amendamentul votat de Camera Deputaților a fost atacat la Curtea Constituțională de Înalta Curte de Casație și Justiție și Avocatul Poporului. Judecătorii nu-și puteau tăia

propriile privilegii, care le oferă pensii de sute de milioane lei vechi pe lună de la 45 de ani.

Tot ce fac politicienii în legătură cu pensiile speciale este de fapt o mascaradă ieftină de prostire electorală a poporului. În realitate, de ochii lumii, fac legi greșite ca să fie respinse? România a devenit un sistem social și de castă ca pe vremea evului mediu. În loc să luptăm pentru egalitate, nediscriminare și acces liber la funcții, lucruri rezolvate de Occident încă din vremea iluminismului, la noi în țară s-a creat o castă privilegiată: magistrații și sistemul pensiilor speciale.

Așa cum am mai scris, schimbarea guvernului sau parlamentului nu va duce la desființarea pensiilor speciale pe principiul distributivității și contributivității, ci dimpotriva acest sistem de castă, creionat în stil nobiliar, a primit noi privilegii legale. În campania electorală, jurnalistul Rareș Bogdan a zis una, după instalarea guvernului, colegii săi au făcut alta. De ce? Pentru că în România partidele sunt marote ale păpușarilor cu pensii speciale, care le schimbă ciclic pentru un popor dezinformați? Niciun partid controlat de un sistem de privilegii într-un stil totalitar de tip medieval nu va fi lăsat să lovească în beneficiile fabuloase și neconstituționale? Se vor reinventa partide la fiecare ciclu electoral. de către sistemul

pensiilor speciale pentru ca o mână de privilegiați, ca în India sistemelor de caste, să trăiască în opulență și concupiscentă. Noi, românii vom plăti taxe și impozite covârșitoare doar pentru ca unii să ajungă la pensiile nesimțite la o vârstă tânără ca să aibă timp să se distreze și să-și trăiască viața.

Majorității românilor li se vor da pensii de mizerie și li se va ridica vârsta de pensionare pentru a întreține această castă subțire de privilegiați? Sigur că regimul militarizat al pensiilor speciale și de serviciu nu s-a rezolvat în ciuda propagandei politice mincinoase. O sumă uriașă din bugetul țării în loc să meargă în investiții se îndreaptă către pensionarii care ies la pensie la doar...44 de ani, de fapt niște tineri în plină putere. Uriașa masă de lucrători se pensionează la 65 sau 67 de ani ca să poată întreține pensionarii de lux din sistemul regimului „securistopolitist” al pensilor speciale. Politicienii ne mint când spun că vor să reducă pensiile speciale. Ei nu o fac pentru că sunt produsul acestui regim al pensiilor speciale care controlează România din 1990 încocoace. Un chestor iese la pensie la doar 44 de ani cu o pensie pe măsură, fără ca să îi revolte situația pe Rareș Bogdan, Dan Barna sau Marcel Ciolacu, care fac joc de glezne când e vorba de aceste pensii care discriminează marea masă de

cetățeni lucrători ai României, care trebuie să muncească pe brânci până la 67 de ani? Politicienii ne mint pe față. Niciodată nu vor scădea pensiile speciale pentru că ei sunt creația acestui sistem care va falimenta la un moment dat bugetul țării încărcat de împrumuturi la bănci străine?

Majoritatea politicienilor par agenți sub acoperire a unor structuri militarizate din România? Cum să-și scadă ei pensiile? Conform noii legislații în favoarea regimului militarizat al pensiilor speciale pentru a putea ieși mai repede la pensie, militarii și poliștii vor trebui să îndeplinească și condiția unei vechimi minime. Mai exact, aceștia vor putea beneficia de reducerea vârstei de pensionare doar dacă au o vechime efectivă de cel puțin 25 de ani, din care cel puțin 15 ani reprezintă vechimea în serviciu. România va intra în faliment dar pensiile speciale nu vor scădea. Sub 10 la sută din pensionari, care au pensii speciale, câștigă mult mai mult decât majoritatea celor peste 90 la sută dintre pensionarii care dacă mai apucă pensia la 65/67 de ani. Plus că, dacă se pensionează la 44 de ani, tinerii pensionari au și bani să-și trăiască a doua tinerețe. Poporul român trebuie să muncească pe rupe pentru o castă care controlează și manipulează politicienii? România are deja un sistem de caste ca în India medievală?

Să fie aceasta noua „democrație originală” europeană?

Un echilibru al pensiilor ar salva bugetul și economia țării, dar cine să o facă: cei care se pensionează cu pensii uriașe ca să petreacă în vacanțe de lux? România este prizoniera regimului pensiilor speciale care structural provine din perioada de dinaintea de 1989. Filmul „Reconstituirea” regizat de Lucian Pintilie în 1969, deci în plin regim comunist, surprinde genial substratul regimului militarizat al pensionabililor speciali, care iată a continuat cu mai mare succes 30 de ani după Revoluția din Decembrie 1989. Deci când auziți un politician că vrea scăderea sau impozitarea pensiilor speciale închideți televizorul. Sigur că minte sau manipulează? Pensiile speciale vor dispărea doar după ce România va intra în faliment când nu vor mai fi bani de la buget datorită cheltuielilor și împrumuturilor regimului creat de cei cu epoleți.